

Pondelok 3. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 3.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: hriech
proti Duchu Svätému; boj je
odpoveďou na lásku; svätosť
znamená vždy začínať odznova.

27.01.2025

„VERU, HOVORÍM VÁM: Ľuďom sa
odpustia všetky hriechy i rúhania,
ktorými by sa rúhali. Kto by sa však
rúhal Duchu Svätému, tomu sa
neodpúšťa naveky, ale je vinný
večným hriechom“ (Mk 3, 28-29). Sú

to silné Ježišove slová, ktoré vždy zapôsobia. Niektorí zákonníci Ho obvinili, že koná z moci satana. A Pán, keď ukázal nezmyselnosť tohto ohovárania, vyslovuje práve tieto slová: „pôsobivé a znepokojujúce“ slová o „neodpustení“^[1], ktoré si zaslúži každý, kto zhreší proti Duchu Svätému.

Podľa svätého Tomáša Akvinského hriech proti Duchu Svätému nemožno odpustiť, pretože „vylučuje tie prvky, ktorými sa uskutočňuje odpustenie hriechov“^[2]; nie Boh odmieta odpustiť, ale človek sa obracia chrbtom k jeho milosrdnej moci. Tento hriech spočíva v „odmietnutí prijať spásu, ktorú Boh ponúka človeku prostredníctvom Ducha Svätého, ktorý pôsobí na základe obety kríža“^[3]. Boh ako dobrý Otec sa nikdy neunaví ponúkať svoju spásu. A Duch Svätý sa vždy snaží očistiť naše oči od našich chýb, viesť nás k pokániu a rozdávať ovocie

vykúpenia. Človek sa však môže pred touto možnosťou uzavrieť, môže odmietnuť obrátenie, môže urobiť svoje svedomie nepriepustným a nárokovať si predstierané právo zotrvať v zle. Toto Sväté písmo často nazýva „tvrdosťou srdca“ (porov. Ž 81, 13; Jer 7, 24; Mk 3, 5).

Môžeme prosiť Pána o srdce, ktoré je citlivé na dobro a zlo, s presvedčením, že hriech je prítomný v našom živote. Duch Svätý, ak sme poddajní dotykom jeho milosti, nám pomôže rozpoznať, že stále potrebujeme Božie odpustenie, žasnúť nad jeho mocou a neustále sa obracať.

„V PRVOM RADE sa lenivosť postaví proti tvojmu hladu po svätosti, syn môj, čo je prvý front, na ktorom musíš bojovať; potom vzdorovitosť,

neochota niesť na svojich pleciach jemné Kristovo jarmo, šialená dychtivosť nie po svätej slobode, ale po zhýralosti; zmyselnosť a v každom čase – s pribúdajúcimi rokmi čoraz rafinovanejšie – pýcha; a potom celý rad zlých sklonov, pretože naše biedy nikdy neprichádzajú samy.

Neklamme sami seba: budeme mať biedy. Aj keď sme starí: tie isté zlé sklony, ako keď sme mali dvadsať rokov. A bude potrebný aj asketický boj a budeme musieť prosiť Pána, aby nám dal pokoru. Je to neustály boj“^[4].

Vždy budeme mať určité sklony k zlému, čo je ovocie hriechu. Jeho podoba a výraznosť bude pravdepodobne časom podliehať zmenám, ale vždy tu bude prítomné a bude skúšať naše duchovné zdravie. Preto musíme byť bdelí, pestovať ducha spytovania svedomia a ochotu odvážne bojovať, aby sme boli dobrými deťmi nášho Boha Otca. „Toto je náš osud na zemi: bojovať z

lásky až do poslednej chvíle“^[5]. Takto hovoril svätý Josemaría v prvý deň roku 1972, akoby naznačoval súradnice, v ktorých sa bude odvíjať jeho vnútorný život počas tohto roku: bojovať, pretože to je náš osud na zemi až do konca, až do našej odmeny a odpočinku v nebi. Ale vždy bojovať z lásky: „Boj je synonymom lásky“^[6]. Boj je radostné potvrdenie, ktoré sa odohráva v optimistickej, sebavedomej a pokojnej atmosfére, bez tieňa napätia či smútku. Boj, ak je zameraný na to, že sme Božie deti, vždy prináša pokoj, pretože nie je ničím iným ako slobodnou odpoveďou človeka na Boha, ktorý ho šialene miluje.

AK HRIECH PROTI Duchu Svätému spočíva v radikálnom uzavretí duše pred Božím spásonosným pôsobením, svätosť je, naopak,

„trvalá otvorenosť voči Bohu a boj o to, aby dar, ktorý nám ponúka, rástol pre náš vlastný prospech a pre dobro iných“^[7]. Keď pochopíme, že svätosť je „vzťah lásky s Bohom, ktorý sa stáva životom, ale ktorý stále rastie, je aj neustále ohrozený, stále začína a znovu začína“^[8], potom sa o svätosť môžeme skutočne usilovať v každodennom živote: v práci, v rodine, v priateľstve, atď.

Atmosféra našej svätosti je atmosférou Božieho milosrdenstva. Chceme byť dobrými deťmi a tak sa aj správame. Dokonalosť, ktorá nás zaujíma, nie je dokonalosť tých, ktorí pomyslene chcú všetko robiť dobre a nemajú žiadne chyby, ale dokonalosť tých, ktorí chcú žiť viac v logike Božej lásky. „Milosrdenstvo je rúcho svetla, ktoré nám Pán dal v krste. Nesmieme dovoliť, aby toto svetlo zhaslo, naopak, musí v nás každým dňom narastať, aby sme svetlu prinášali dobrú zvesť“^[9].

Na tejto ceste nás vedie naša Matka. Ona „je svätá medzi svätými, najblaženejšia, tá, ktorá nás učí ceste svätosti a sprevádza nás. Ona sa nezmieruje s tým, že padáme, a nesie nás na rukách bez toho, aby nás súdila. Rozhovor s ňou nás utešuje, oslobodzuje a posväcuje. Matka nepotrebuje veľa slov, nemusíme sa príliš snažiť vysvetliť jej, čo sa s nami deje. Stačí, keď budeme stále dokola šepkať: *Zdravas Mária...*“^[10].

^[1] Svätý Ján Pavol II, *Dominum et vivificantem*, bod 46.

^[2] Svätý Tomáš Akvinský, *Summa Theologica*, II-II, q.14, a. 3.

^[3] Svätý Ján Pavol II, *Dominum et vivificantem*, bod 46.

^[4] Svätý Josemaría, *Listy* 2, bod 10.

[5] Svätý Josemaría, *Poznámky z rozjímania*, 1-I-1972.

[6] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 158.

[7] Fernando Ocáriz, *Cristianos en la sociedad del siglo XXI*, Cristiandad, Madrid 2020, s. 55.

[8] *Ibid.*

[9] Benedikt XVI, *Homília*, 15-IV-2007.

[10] František, *Gaudete et exultate*, bod 176.